

۳۶۲ - ای دبیر ادیب و ای نهالهای بیهمال حدیقه محبت الله عبدالبهاء را نهایت آرزو چنانست که هر یک در باغ الهی و جویبار رحمانی چون سرو رعنا نشو و نما نمائید و قد بفرزید و ببالید و بخرامید و چون شجره طیبه ثمره جیده بیار آرید از ساقیه معارف الهیه آب خورید و از فیوضات ابر نیسان بهره و نصیب برید و از رشحات سحاب عنایت در نهایت طراوت و لطافت در حدیقه وجود تربیت شوید و بتعالیم الهی خوی مشکبوی یابید و بخلق رحمانی و روش روحانی و تقدیس آسمانی و شعله نورانی در بین خلق مبعوث گردید نور الفت و محبت و صلح و صلاح باشید و ظهور فوز و فلاح تا جنگ و جدال امم بدوستی و آشتی مبدل گردد و حرب و قتال ملل باسایش و سلام منقلب شود تا نورانیت وحدت اصلیه و روحانیت حضرت احدیه در عالم انسانی چون شمع نورانی رخ برافروزد و پرده‌های او هام و ظنون و بغضا و نفاق و شقاق بکلی بسوزد